

тебе привѣгвамъ, пастирю добрый; потърси ма изгубеннаго, Боже, и помилуй ма.“

Кога са калѣгери нѣкой въ друго време, а не при лютюргіѣ, и тогава — послѣ обличаніе-то на новий-а братъ и послѣ кратка ектеніѣ за дѣховно-то негово добро, и послѣ пѣснь-тѣ, кои-то са пѣе на крещеніе-то, — чете са апостолъ и евангеліе. Светый Павелъ въ посланіе-то на ефесцы-тѣ (VI, 10—17) учи, какъ въ е дѣховный-а нашъ ратъ, и какъ трѣба да ратовамы: „братіа укрѣплавайте са съ господа и съ държавнѣ-тѣ неговѣ силѣ; облечете са въ сички-тѣ оръжіа божіи, за да можете да застанете противъ хитрости-тѣ дѣволски: защото не е наша-та борба не е съ кръвъ и съ плоть, но съ началства-та и власти-тѣ и съ темны-тѣ миродерцы на този вѣкъ, (сирѣчь) съ зловны-тѣ дѣхове, кои-то съ подъ небе-то. Заради това земете сичко-то оръжіа божіи, за да можете да са воспротивите въ злыи день, и като надвѣете на сичко, да устоите. Стойте прочее тврди, като препашете половины-тѣ си съ истинѣ-тѣ, и като са облечете въ желѣзнѣ-тѣ ризѣ на правда-та. И като обдете нозѣ-тѣ си въ приготвеніе да благоуствѣвате миръ: а надъ сички-тѣ тыа земете щитъ-а на вѣра-та, съ кой-то ще можете да угасите сички-тѣ распалены стрѣлы дѣволски; и шлемъ-а на спасеніе-то воспріимете и дѣховный-а мечъ, кой-то е слово-то божіе.“

А евангелистъ Матей, като казва, какъ трѣба да са отрече отъ себе-си въ име-то христово